

Sygn. akt XVII GC 1637/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W., Sąd Gospodarczy,
XVII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Piotr Kielkiewicz

Protokolant: Barbara Skrzypińska

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2015 roku, w W., na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.**

przeciwko **I. P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. kwotę 337,98 (trzysta trzydzieści siedem 98/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 56,33 złotych od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 56,33 złotych od dnia 17 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 56,33 złotych od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty;
- 56,33 złotych od dnia 19 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 56,33 złotych od dnia 18 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 56,33 złotych od dnia 17 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

3. zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. kwotę 107 (sto siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVII GC 1637/15

UZASADNIENIE

W dniu 31 grudnia 2013 r. powódka (...) Spółka akcyjna z siedzibą w L. złożyła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko I. P. domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 340,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot i dat w sposób szczegółowy wskazanych w pozwie.

Po wydaniu nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, a sprawa została przekazana do Sądu właściwości ogólnej.

Powód uzupełnił braki formalne pozwu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy dystrybucji energii elektrycznej, na mocy której zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanej usług dystrybucji energii elektrycznej do lokalu przy ul. (...) w L., a pozwana zobowiązała się do zapłaty należności z tytułu świadczonych przez powoda usług.

Pozwana uzupełniła braki formalne sprzeciwu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż żądanie pozwu jest bezzasadne albowiem w okresie objętym pozwem nie była właścicielem lub posiadaczem lokalu jak i z niego nie korzystała. Pozwana podniosła, iż pozew powinien być skierowany przeciwko (...) S.A. z siedzibą w J. z którym to podmiotem pozwana zawarła umowę przedwstępną sprzedaży lokalu (...), a od której pozwana odstąpiła. W związku z powyższym w dniu 28 lutego 2013 roku pomiędzy pozwaną, a tym podmiotem został sporządzony protokół odbioru lokalu, a pozwana zwróciła klucze. Zdaniem pozwanej od dnia 28 lutego 2013 roku to (...) S.A. odpowiada za zobowiązania względem powódki.

W odpowiedzi na sprzeciw, powód podniósł, że powódka nie rozwiązała zawartej z nim umowy, zaś zapisy protokołu nie mają znaczenia dla łączącego strony stosunku zobowiązaniowego.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska, zaś pozwana dodatkowo wskazała, iż do wypowiedzenia umowy mogło dojść w sposób dorozumiany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód i pozwana są przedsiębiorcami.

(odpis z KRS k. 53 - 57 oraz wydruk z (...) k. 84)

W dniu 28 kwietnia 2011 roku pozwana zawarła z (...) S.A. umowę przedwstępną sprzedaży lokalu nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana zobowiązała się kupić lokal usługowy (...) położony w L. przy ul. (...).

(umowa z załącznikami k. 86 – 97).

W dniu 19 czerwca 2012 roku pozwana zawarł z (...) S.A. z siedzibą w L. umowę o świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy, powódka zobowiązała się do świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej do punktu poboru - nieruchomości przy ul. (...) w L., a pozwana do zapłaty wynagrodzenia (§ 1 i § 5 umowy). Umowa została zawarta na czas nieokreślony i każdej ze stron przysługiwało prawo do rozwiązania umowy, a szczegółowe warunki wypowiedzenia określał Regulamin świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej (§ 2 i 3 umowy). Strony ustaliły, iż wynagrodzenie płatne będzie w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury VAT (§ 5 umowy). Na podstawie przedmiotowej umowy powódka dostarczała energię elektryczną do wskazanego punktu poboru i świadczyła usługi jej dystrybucji co najmniej do lipca 2013 roku. W związku z powyższym obciążyła pozwaną należnościami z tego tytułu i na powyższe usługi wystawiła faktury VAT:

- (...) /11R/ (...) z dnia 3 marca 2013 roku na kwotę 56,33 zł;
- (...) /12R/ (...) z dnia 2 kwietnia 2013 roku na kwotę 56,33 zł;
- (...) /13R/ (...) z dnia 1 maja 2013 roku na kwotę 56,33 zł;
- (...) /15R/ (...) z dnia 4 czerwca 2013 roku na kwotę 56,33 zł;
- (...) /16R/ (...) z dnia 3 lipca 2013 roku na kwotę 56,33 zł;
- (...) /17R/ (...) z dnia 1 sierpnia 2013 roku na kwotę 56,33 zł.

(fakt uznany za przyznany, umowa wraz z załącznikami k. 59 – 63, faktury

k. 64 – 69v, zeznania pozwanej – protokół elektroniczny – 00:03:59 k. 129)

W dniu 12 grudnia 2012 roku pozwana złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy nr (...).

(pismo k. 98 – 100)

W dniu 28 lutego 2013 roku pomiędzy pozwaną a (...) S.A. został sporządzony protokół technicznego odbioru lokalu usługowego nr (...) położonego przy ul. (...) w L.. W pkt 2 h znalazło się stwierdzenie, iż licznik energii elektrycznej wg oświadczenia pozwanej został zgłoszony do odłączenia, zaś w punkcie 8 oświadczenie, że od dnia podpisania protokołu (...) S.A. ponosi wszelkie koszty związane z eksploatacją lokalu oraz ze wskazaniami przynależnych liczników.

(protokół k. 101 – 104)

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dokumenty z akt sprawy, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Sąd ustalił także stan faktyczny w sprawie także na podstawie zeznań pozwanej, które w zakresie niezbędnym do dokonania ustaleń faktycznych należało uznać za wiarygodne. W zakresie jednak w jakim pozwana wskazywał, iż umowę zawartą z powodem rozwiązała te zeznania należało uznać za niewiarygodne i nieznajdujące żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwana bowiem poza stwierdzeniem, że złożyła oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy nie potrafiła wskazać ani tego kiedy umowę rozwiązała ani kiedy rzeczony oświadczenie miało być złożone. Trudno jest przy tym przyjmować, iż przedsiębiorca, od którego zgodnie z art. 355 § 2 k.c. wymaga się zachowania szczególnej skrupulatności i dbałości o własne interesy składa oświadczenie o wypowiedzeniu w jednym egzemplarzu i nie zachowuje egzemplarza dla siebie. Przy tym nic nie stało na przeszkodzie aby pozwana chcąc wykazać tą okoliczność wniosła o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka – pracownika powódki, który miał mieć wiedzę na ten temat.

Sąd oddalił także wniosek o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Legionowie albowiem z uwagi na fakt, iż przedmiotowa sprawa dotyczy stosunku cywilnego istniejącego pomiędzy przedsiębiorcami i dotyczącego prowadzonej przez te podmioty działalności gospodarczej, właściwym do jej rozpoznania jest sąd gospodarczy.

Także na podstawie art. 5054 § 1 zdanie drugie k.p.c. oddaleniu podlegał wniosek pozwanego o wezwie (...) S.A. do wzięcia udziału w sprawie. Przedmiotowe postępowanie prowadzone było bowiem w oparciu o przepisy procedury cywilnej regulujące postępowanie uproszczone, w ramach zaś tego postępowanie nie jest możliwe dokonywanie zmian podmiotowych w oparciu o art. 194 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w rozpatrywanej sprawie niespornym było to, że strony procesu łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Spór między stronami dotyczył zaś tego, czy powód pomimo odstąpienia przez pozwaną od umowy przedwstępnej sprzedaży lokalu, którego dotyczyła umowa o dystrybucję energii elektrycznej wiążąca strony, mógł obciążyć ją opłatami zgodnie z zawartą umową. Nadto pozwana podnosiła, iż umowa z powodem została rozwiązana na skutek złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. 2012.1059), w brzemieniu obowiązującym w chwili zawierania umowy dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. Przepisy dotyczące umowy

sprzedaży stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, która to umowa bez wątpienia posiada charakter umowy cywilnoprawnej. Zgodnie zaś z art. 535 k. c. sprzedaż jest umową na podstawie której sprzedawca zobowiązuje się przenieść własność rzeczy na kupującego i wydać mu tę rzecz, a kupujący zobowiązuje się odebrać rzecz i zapłacić za nią określoną cenę.

W ocenie Sądu powód wykazał, iż w trakcie trwania umowy z obowiązków polegających na świadczeniu usług dystrybucji energii elektrycznej się wywiązywał. Należy zaś przy tym wskazać, iż nie zasługiwały na uwzględnienie argumenty pozwanej, iż to (...) S.A. powinien być obciążony kosztami związanymi ze świadczeniem usług dystrybucji energii elektrycznej na podstawie umowy zawartej przez pozwaną w dniu 19 czerwca 2012 roku. Po pierwsze należy wskazać, iż to powoda i pozwaną (nie zaś powoda i (...) S.A.) wiązała umowa z dnia 19 czerwca 2012 roku. Z tego też względu to pozwana, w przypadku wypowiedzenia umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w L., do której to nieruchomości dostarczana była energia, winna zawartą z powodem umowę rozwiązać. (...) S.A. nie był przecież stroną umowy zawartej pomiędzy stronami procesu i tym samym sam fakt odstąpienia przez pozwaną od umowy przedwstępnej nie wpływał na odrębną umowę łączącą strony procesu. Pozwana choć wskazywała, iż umowę rozwiązała to jednakże celem wykazania tej okoliczności nie przedstawiła dowodów, a jedynie swoje twierdzenia w tym zakresie. Podkreślić należy, iż zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażaną w art. 6 k.c., to pozwaną, która z faktu rozwiązania umowy wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne, obciążał obowiązek udowodnienia powyższej okoliczności. Należy zaś wskazać przy tym, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (tak wyrok SA w Warszawie z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt I ACa 1520/12, LEX nr 1331140). Jedynym zaś dowodem mającym świadczyć o powyższym był dowód z przesłuchania pozwanej i adnotacja w protokole k. 101. Jak zaś już zostało wcześniej wskazane zeznania pozwanej w tym zakresie nie mogą stanowić wiarygodnego materiału dowodowego w sprawie. Od samej zaś pozwanej należało wymagać zgodnie z art. 355 § 2 k.c. zachowania szczególnej skrupulatności i dbałości o własne interesy. Skoro pozwaną już w momencie podpisywania protokołu k. 101 reprezentował zawodowy pełnomocnik, to trudno jest przyjmować, iżby pozwana nie była świadoma konieczności wypowiedzenia umowy zawartej z powodem jak i zachowania co najmniej kopii dokumentu zawierającego złożone przez pozwaną oświadczenie woli. Pozwana, której zachowanie w sposób zdecydowany odbiegało od standardów przeciętnego zapobiegliwego przedsiębiorcy obecnie nie może przerzucać na powoda ciężaru wykazania faktu złożenia przez nią oświadczenia o wypowiedzeniu. Przy tym jak już zostało wskazane nic przy tym nie stało na przeszkodzie aby pozwana chcąc wykazać tę okoliczność wносиła o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka – pracownika powódki, który miał mieć wiedzę na ten temat. Tego jednak pozwana zaniechała. Także w żadnej mierze dowodem złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dnia 19 czerwca 2012 roku nie może być adnotacja w pkt 2 h protokołu k. 101. W dalszym bowiem zakresie jest to wyłącznie twierdzenie pozwanej („zgłoszony do odłączenia wg oświadczenia kupującego”) tylko tym razem zawarte w odrębnym dokumencie, który powstał także bez udziału powoda.

Także brak było powodów do przyjmowania, iż oświadczenie o wypowiedzeniu zostało złożone w sposób dorozumiany. Po pierwsze twierdzenie pozwanej w świetle art. 503 § 1 k.p.c. należało uznać za spóźnione, a tym samym podlegające pominięciu. Twierdzenia w tym zakresie fachowy pełnomocnik zgłosił dopiero w mowie końcowej nie wskazując przyczyn tak późnego powołania się na powyższe. Po drugie nawet przy przyjęciu, że do złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o dystrybucję energii elektrycznej może dojść w sposób dorozumiany, to o powyższym nie może świadczyć per se fakt nie korzystania przez okres kilku miesięcy przez dotychczasowego nabywcę z lokalu do którego dostarczana była energia elektryczna. Przy tym jak każde oświadczenie woli musi ono dojść do jego adresata w taki sposób aby mógł zapoznać się z jego treścią zgodnie z art. 61 § 1 k.c. W omawianej zaś sytuacji konieczne byłoby wykazanie przez pozwaną, co najmniej tego, że powód wiedział o fakcie definitywnego opuszczenia przez pozwaną lokalu przy ul. (...) w L., w czym mógłby się dopatrzeć złożenia dorozumianego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Tych jednak okoliczności pozwana nie wykazała, a ewentualne wnioski dowodowe w tym zakresie należałoby uznać za spóźnione.

Także wpływu na fakt obowiązywania umowy nie mogło mieć sporządzenie protokołu, w którym pozwana i (...) S.A. wskazali stan licznika energii elektrycznej oraz zostało zawarte oświadczenie, iż od dnia podpisania protokołu to (...)

S.A. odpowiada za eksploatację lokalu wraz ze wskazaniem liczników. Ten dokument dotyczył bowiem wyłącznie tych podmiotów, nie zaś powoda. Treść zaś przedmiotowego oświadczenia może zostać co najwyżej zinterpretowana jako umowa zwalniająca dłużnika od obowiązku świadczenia (art. 392 k.c.). Zawarcie jednak takiej umowy nie ma wpływu na główny stosunek prawny będący źródłem obowiązku świadczenia dłużnika, a w szczególności nie skutkuje jakąkolwiek zmianą treści tego obowiązku dłużnika wobec wierzyciela lub przeniesienia go na inny podmiot. Zawarcie tej umowy powoduje powstanie jedynie gwarancyjnej odpowiedzialności osoby trzeciej wobec tego samego wciąż dłużnika, nie wywierając żadnego skutku prawnego w płaszczyźnie pomiędzy osobą trzecią a wierzycielem (tak wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2009 r., sygn. akt IV CSK 558/08, LEX nr 512966).

W tej zaś sytuacji, o ile faktycznie doszło do zawarcia umowy w oparciu o art. 392 k.c. to pozwana, która pokryje wynagrodzenie należne powodowi, będzie mogła żądać odszkodowania od (...) S.A.

Podsumowując skoro pozwana nie wykazała, iż umowę z dnia 19 czerwca 2012 roku wypowiedziała to należy wskazać, iż powód miał prawo naliczania opłat w oparciu o tę umowę wobec pozwanej jako strony umowy.

W tej sytuacji na rzecz powoda należało przyznać kwotę 337,98 zł, obejmującą wynagrodzenie za okres od 31 stycznia 2013 roku do dnia 31 lipca 2013 roku.

Jedynie żądania zapłaty kwoty 2,23 zł stanowiącej skapitalizowane odsetki od należności objętej fakturą VAT nr (...) nie zasługiwało na uwzględnienie. Roszczenie powoda w tej części nie zostało w ocenie Sądu poparte dostatecznymi dowodami. Powód w tym zakresie powołał się wyłącznie na notę odsetkową, z której miało wynikać, iż pozwana należność z faktury (...) zapłaciła z opóźnieniem. Nie została jednak ani przedstawiona sama ww. faktura (brak więc było możliwości ustalenia terminu jej płatności), ani nie został przedstawiony dowód zapłaty należności przez pozwaną (brak było możliwości ustalenia czy i kiedy powyższa kwota została zapłacona). Aby zaś było można uznać, iż pozwana jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 2,23 zł, powód winien wykazać jaki był termin zapłaty należności z faktury (...) oraz, że należność powyższa została wprawdzie przez pozwaną zapłacona, jednakże z przekroczeniem terminu zapłaty. Te okoliczności nie zostały wykazane.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w myśl, którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do § 5 ust. 1 umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, strony ustaliły, iż płatność będzie następowała za poszczególne okresy rozliczeniowe (miesięczne § 2 ust. 4 k. 61v) w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury. Nie ma więc w tej sytuacji znaczenia to, jak wskazuje pozwana, iż nie otrzymała faktur wystawionych przez powoda. Termin wymagalności dochodzonego roszczenia nie wiązały strony z faktem doręczenia faktury, a jej wystawienia. Pozwana pozostawała więc w opóźnieniu po upływie 14 dni od daty wystawienia faktury i od tych dat powód domagał się odsetek.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.), zasądzając na rzecz powoda, od pozwanej całość kosztów procesu tj. łącznie kwotę 107 zł, gdyż powód wygrał proces w przeważającej części. Na kwotę zasądzonych kosztów procesu składa się kwota 60 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika powoda, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa procesowego, a także kwota 30 zł stanowiąca opłatę sądową od pozwu wniesionego w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.